

Christie Tate

GRUPUL MEU DE TERAPIE

CUM MI-AU SALVAT VIAȚA
UN PSIHOTERAPEUT ȘI NIȘTE NECUNOSCUȚI

Traducere din limba engleză și note
de Cristina Michaela Tache și Gabriel Drăghici

POLIROM
2021

Pentru prima oară în mai mult de un an, m-am trezit după un somn monstruos de opt ore neîntrerupte. Nu prea eram sigură unde mă aflu, dar știam că simțeam o senzație caldă, vibrantă între picioare.

Avusesem un vis erotic. Un vis erotic explicit cu cântărețul R&B Luther Vandross. Eroul meu Luther mă mângâiase pe față și mă sărutase cu pasiune, iar limba lui era cu totul în gura mea. Apoi făcuse ceva cu limba pe burta mea (o combinație de cercuri și atingeri ușoare) care mă făcuse să văd stele și, dincolo de ele, alte planete și galaxii. Iar când buzele lui au făcut aceeași mișcare și între picioarele mele, am scâncit precum un pui nou-născut.

M-am trezit umedă, înfierbântată și satisfăcută.

În metrou, pe drum spre terapie, am fredonat cântecul meu preferat al lui Luther Vandross, *Here and Now*. O, da, Luther, aici și acum, pe bune.

Trenul se târa pe Belmont, pe lângă cluburi de noapte pentru gay și buticuri de fițe, iar eu mă simțeam plină de optimism – ca și când aș fi putut să mă înalț spre cer precum un balon scăpat din mână. Nu eram nici pe departe atât de moartă pe dinăuntru cum mă temusem. Visul mai dovedea și că, indiferent ce parte a subconștientului meu îl adusesese pe domnul Vandross în patul meu și lăsase limba lui să hoinărească pe tot trupul meu, era vie. Și era înfometată. Anorexica asta sexuală își croia drum spre masa cu bunătăți. Visasem sex și-l simțisem fierbinte, sălbatic, gălăgios, ud și complet concentrat asupra plăcerii mele. Sex fără inhibiții, fără călugărițe, cu amenințările lor despre iad, fără părinți dezaprobatori care voiau sex doar în cadrul căsătoriei, fără

griji că rămâi însărcinată sau că ești grasă sau că nu „o faci cum trebuie”. Erau doar corpul meu, un bărbat grozav și plăcere.

În primele zece minute ale ședinței, le povestisem tot.

— Îmi dădea limbi și spatele lui era neted și musculos. Am avut orgasm în somn.

— Cât a durat?

— L-ai văzut vreodată în vreun concert?

— El e tipul care a cântat în duet cu Chaka Khan?

În cele din urmă, doctorul Rosen, care rămăsese tăcut, ascultând atent conversația, a vorbit.

— Visul este despre mine.

Puteai să auzi cum gâturile noastre se răsucesc brusc spre el.

— Ce-ai zis, Freud? am spus râzând. Fără supărare, dar nu-i absolut nicio asemănare între tine și un tip negru supersexy care a câștigat o mulțime de premii Grammy și este prieten cu Oprah. Tu ești... în fine...

Am făcut un gest spre capul lui cu părul ciufulit, puloverul maro tricotat cu model spic de grâu și pantofii maro cu tălpi groase.

— Zău, uită-te la tine.

Doctorul Rosen a clătinat din cap în felul ăla al lui superior. M-am încruntat la el. Dacă visul chiar era despre el, atunci de ce nu-și făcuse apariția Dustin Hoffman? Sau, poate, Adam Sandler?

— Aa! a spus Carlos.

— Ce-i? am întrebat.

Carlos și Rory au schimbat priviri cu subînțeleles, după care Carlos mi-a dat vestea.

— Nu știi că după ce începi psihoterapia toate visele tale erotice sunt despre terapeutul tău?

Doctorul Rosen a dat din cap aprobator.

— Van-de-Ross sună ca „Rosen”.

— Dumnezeule mare, aproape că rimează.

Mi-am dat ochii peste cap. Terapeutul meu evreu, slab și pe cale să chelească nu semăna nici în ruptul capului cu noul meu erou, Luther. Doctorul Rosen și-a zvârlit brațele în sus și a ridicat din umeri. N-avea de gând să încerce să mă convingă, ceea ce era cea mai rapidă cale de a mă face să mă simt nesigură și anxioasă.

— De ce-ar trebui să aibă totul legătură cu tine?

Am murmurat „ciudatule” suficient de tare ca să mă audă. După care l-am ignorat când se mângâia pe piept de parcă aş fi zis că este un terapeut excepțional. Am refuzat să mă uit la el, iar grupul a trecut mai departe, la alt subiect.

— Înțelegi de ce a fost posibil visul acela?

Doctorul Rosen s-a întors spre mine când mai erau două minute din ședință. Am clătinat din cap că nu.

— Crezi că e o coincidență că ai fost în stare să-ți exprimi direct asupra mea furia, acum două săptămâni, și că ai avut un vis cu orgasm despre mine?

Am ignorat partea în care a legat furia și dorința mea sexuală de insistența că visul a fost despre el.

— De ce încerci să-mi distrugi visul?

— De ce l-ar distruge sexul cu mine?

— Ești psihiatrul meu.

Chipul mi s-a schimonosit la acest gând.

— Și?

— Ce s-a întâmplat cu doctorul Sărbătorește Totul?

— Eu sărbătoresc. Nu eu mă împotrivesc.

„Împotrivire” era singura acuzație pe care nu puteam să o ignor. Era cea mai gravă transgresie terapeutică și mă treceau fiori când o observam la colegii de grup. Doctorul Rosen o tot încurajase pe Rory să-și depună candidatura la organizații pentru drepturile omului care plătesc mai bine și care i-ar da beneficii prima-ntâi, dar ea insista că nu se putea angaja decât la un birou de asistență juridică gratuită din Wisconsin, cu buget foarte limitat. Cu calificarea ei, ar fi putut să lucreze oriunde în Chicago sau împrejurimi, dar ea continua să facă naveta la Waupun, Wisconsin, și se enerva de fiecare dată când o îndemnam să aspire spre Ceva Mai Bun. Împotrivirea (la schimbare, la plăcere, la o navetă mai scurtă) era cea care ne împiedica să facem ceea ce doream cu adevărat. Nu voiam să comit acel păcat, chiar dacă ar fi trebuit mai degrabă să-l pocnesc pe doctorul Rosen peste fețișoara aia arogantă decât să recunosc că visul meu era despre fundul lui flasc.

— Foarte bine.

M-am tras pe marginea scaunului și mi-am îndreptat spinarea. Am apucat strâns brațele scaunului și am șoptit cu voce cântată:

— Doctore Rosen, mi-ar face mare plăcere să-ți simt fața între picioarele mele. *Tânjesc* să-ți plimbi limba pe trupul meu și încet, încet, încet să faci asta până când am orgasm.

Am gemut un pic, pentru efect.

— La dracu', fato, a murmurat Carlos.

Ochii Colonelului s-au deschis larg, ca la un personaj de desene animate. Rory a roșit și și-a aruncat privirea spre fereastră.

Doctorul Rosen a clipit de două ori, după care a spus:

— Ești pregătită pentru un alt grup.

Toți ceilalți așteptau să vorbesc, dar eu nu aveam vorbe la îndemână, doar senzații: Luther cel sexy între picioarele mele, enervarea pentru că doctorul Rosen făcea să mi se strângă stomacul și groaza care mi se înălța în piept în timp ce digeram vorbele lui.

Am mormăit o rugăciune la sfârșitul ședinței și am ieșit împreună cu Carlos, complet buimacă. Și-a pus brațul pe după umerii mei.

— Ți-am spus că o să ai șansa unui al doilea grup.

Bineînțeles, acum, că o aveam, o puneam la îndoială. Chiar voiam un grup complet nou? Să vin în oraș de două ori pe săptămână, să scormonesc după amintiri despre oxiuri și să primesc recomandări să-mi sun colegii de grup în legătură cu funcțiile mele omenești primare? De ce dorisem asta cu atâta ardoare? Crezusem că mă va face să mă simt ca un copil privilegiat, drept una dintre Aleșii lui Rosen, dar acum invitația pentru un al doilea grup mă făcea să mă simt rușinată de cât de bolnavă trebuie să fi fost.

În săptămâna care a urmat, am deschis ședința cu întrebarea arzătoare:

— De ce acum?

Doctorul Rosen încă nu se așezase – pierdea vremea jucându-se cu jaluzelele din încăpere. S-a așezat pe locul lui și a reflectat la întrebarea mea.

— Dorința ta de a împărtăși visul cu grupul, de a fi mândră de el și de a discuta despre el înseamnă că ești pregătită.

— Pentru ce?

- Pentru mai mult.
- Mai mult ce?
- Căldură. Intimitate. Sex.
- O să mă ajute cu relațiile?
- Garantat.
- Acum terapia de grup este ca Best Buy¹?

*

Uneori aveam sentimentul că lumea Rosen era o sectă. Începusem să detectez pacienți Rosen afară, în natură. Într-una din ședințele în 12 pași, am auzit o femeie spunând: „Numele meu este Ginny și terapeutul meu țicnit mi-a zis să vă spun la toți că mă îndop cu biscuiți de calitate inferioară, gen Oreo”. Înainte să mai adauge un cuvânt, mi-am dat seama că auzisem despre ea de la Carlos: se întâlnea cu Chip, din grupul de bărbați, și aproape că se despărțiseră fiindcă el nu voia să-i dea limbi. Într-o altă ședință, o femeie ședea în mijlocul cercului și lua mușcături supraomenești dintr-un ditamai Burger King. În toți cei 11 ani de când participam la ședințe de terapie pentru tulburări alimentare, nu mai văzusem pe nimeni să mănânce mai mult de una-două sărățele în timpul unei ședințe. Majoritatea ședințelor aveau o regulă explicită că nu aveai voie să menționezi niciun aliment specific, deoarece i-ai fi putut declanșa cuiva dorința de a se îndopa. De aceea, a fost un șoc să văd pe cineva cum devorează un ditamai hamburgerul – ca și când aș fi văzut luna căzând din cer și aterizând în poala mea. Marnie s-a aplecat spre mine și a șoptit:

- Sigur e una de-a noastră.

Ulterior ni s-a confirmat faptul că doctorul Rosen îi recomandasese să se îmbuie cu mâncare de la fast-food în timpul ședințelor în loc să o facă acasă, în secret.

Cum avea să se împace participarea mea tot mai activă în lumea lui Rosen cu viața mea cotidiană de persoană seminormală? Ca studentă la drept, era complicat să-mi împac traiectoria publică,

1. Companie de produse electronice din SUA (n.tr.).

profesională cu, să zicem, viața mea neortodoxă de psihoterapie. Îl țineam pe bebe Jeremiah în dulap. Îi sunam în fiecare seară pe Rory și pe Marty. Îi spuneam Fumătorului că sunt o „fufă provocatoare”. O parte din mine își dorea să se alăture celui de-al doilea grup din același motiv pentru care mă alăturasem primului: eram curioasă. Curioasă în legătură cu cine va fi în grupul meu și cum se va schimba viața mea dacă intram în acel grup. Cei cinci colegi actuali și doctorul Rosen cunoșteau toate detaliile despre mâncatul meu, somnul meu și despre visele mele erotice. Ce urma să fac cu încă un grup?

În timp ce reflectam la posibilitatea de a mă alătura unui al doilea grup, am trecut în revistă progresele din viața mea amoroasă de când intrasem în grup. Fusesem la o singură întâlnire oficială de la dezastrul de 50 de minute cu Sam și eșecul deplin cu Andrew și pieptul de pui ars. La două săptămâni după ce făcusem sex cu Andrew, l-am cunoscut pe Greg la o petrecere și mi-a cerut numărul de telefon. Tocmai ieșise dintr-o comă de un an, indusă medical. La prima noastră întâlnire, la ieșirea dintr-un restaurant de sushi, a uitat unde locuiește. E posibil ca eu să nu fi fost pregătită pentru o relație, dar *în mod cert* el nu era.

A mai fost Xavier, fostul meu iubit din colegiu – unul dintre tipii decenti căruia îi dădusem papucii fiindcă loialitatea lui nesmintă mă îngrețoșa. M-am combinat cu el când îmi vizitam familia în Texas. Ne-am întâlnit într-o parcare întunecoasă dintr-un cartier dubios de lângă aeroportul DFW. Când am început să ne giugiulim, vedeam conturul vag al stelelor și galaxiilor. Buzele lui peste ale mele m-au adus la realitate. Mâna lui pe coapsa mea era o eliberare, și voiam să mergă mai departe, să mergă până la capăt, chiar acolo, sub firma cu neon „Primim cecuri”. Bineînțeles că atunci când eram împreună nu simțisem niciodată senzația asta viscerală – evitam sexul cu scuze că mă doare capul și că încep programul devreme la slujba de la mall.

Când mi-am ridicat fusta, Xavier s-a tras înapoi.

— Avionul lui Connie trebuie să aterizeze, mi-a spus.

M-am holbat la el fără să clilesc.

— Știu ce crezi. Dar nu mă încurc cu tine pentru că mă tem să am o relație serioasă cu Connie.